

RUCHOWNY (1) ai

o jasne.

[sg n G ruchown(e)go.] ◊ pl G ruchownych. ◊ [A subst ruchown(e).]

Sł stp, Cn, Linde brak.

praw. O dobytku, majątku będącym czyjąś własnością i dającym się przenosić, tj. ruchomościach: przenośny; mobilis JanStat: [A to, co zostanie po nim ruchownego, to jest rzeczy jego, którekolwiek będą, to ma zostać przy tymże Janie Doruchu. KsięgiSqdŁqck 1582 nr 268.]

Wyrażenia: »dobra ruchowne« = *bona mobilia* JanStat: SarnStat 584; [w ktorich [ziemiach] yego dobra dziedziczne y szastawne liczą, ruchowne y nieruchowne ZapSqdKрак 114].

»rzeczy ruchowne«: SarnStat 584 cf Szereg.

Szereg: »ruchowny i nieruchowny«: potym gdy oné [sieroty] do flufznych lat przydą/ od opiekuną zwykły wycięgąć liczbę z dóbr y rzeczy ruchownych y nieruchownych [*de bonis et rebus, mobilibus et immobilibus* JanStat 579] którekolwiek. SarnStat 584; [ZapSqdKрак 114].

Cf **NIERUCHOWNY**, **RUCHAJĄCY**, **RUCHAJĄCY SIĘ**, [**RUCHOMNY**], **RUCHOMY**

ALKa, MN